ΤΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

Πολλὲς φορὲς στὴν ἔρημη ψυχή μου σὰν σταλάζει
Τῆς χώρας ἡ τρελλὴ βοὴ ἔννοια βαρειά, θλιμμένη
Πολλὲς φορὲς τὴν ὥρα αὐτὴ μιὰ καταχνιὰ σκεπάζει
Τὸ κάθε τι, καὶ γύρω μου πειὰ τίποτε δὲν μένει.

Καὶ τότες μὲ κρυφὸ καϋμὸ σὲ κάποιο δρόμο πέρα
Ἐρημικὸ καὶ σκοτεινὸ ξεχνιέμαι μοναχός μου,
Καὶ τότε μέσ' στὴν καταχνιὰ στὸν θολωμένο ἀγέρα
Πρῶο νησάκι, γαληνὸ κι' ἄγιο προβάλλει ἐμπρός μου.

Ἄχ ! ὁ καϋμός σου ! Ἂν ἤξερες νησί μου μακρισμένο
Ποὺ κάποια μέρα σκοτεινὴ σ' ἄφησα δίχως δάκρυ.
Ἂν ἤξερες στὸ χῶμα σου τ' ἀγνὸ καὶ τ' ἁγιασμένο,
Πῶς λαχταρῶ ὁ ναυαγός ν' ἀράξω, σὲ μιὰν ἄκρη !

Στ' ἀπάνεμο ἀκρογιάλι σου μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀντάρα
Νὰ τρέξω καὶ νὰ ξαπλωθῶ, νησάκι μου, καὶ πάλι
Τὸ κῦμα σου νὰ μοῦ μιλᾶ ν' ἀκούσω μὲ λαχτάρα
Ἄχ ! καὶ σ' αὐτή μου τὴ χαρὰ νὰ σβύσω γάλι—ἀγάλι....

Γ. Θ. Χαρβ—ς

ΩΡΑ ΧΡΥΣΗ

Ὥρα καλή, π' ἀπάντησε, ἡ ματιά μου τὴ ματιά σου
γλυκά, γλυκά, πρωτάκουστα, μοῦ χτύπησε ἡ καρδιά
—ἤσουν ὡραία, μαγική κι' ἄκουσα τὴ λαλιά σου
σὰν τὸ τραγοῦδι π' ἀντηχεῖ, γλυκὸ μέσ' τὴ βραδειά.
Ὥρα καλή, ποὺ μοῦδωσες χρυσῆ μου τὸ χεράκι
μὲ μιὰ γλυκοχαμόγελη, χάρι ἰδανική
—ἦταν λεπτὸ καὶ τρυφερό, σὰν ἕνα λουλουδάκι
κι' ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι, ἁγνή, παρθενική.
Κι' ὥρα χρυσῆ ποὺ μοῦδωσες, μικροῦλα μου τὰ χείλη,
δειλὰ κι' ἀνεπιτήδευτα, στὸ πρῶτο μου φιλὶ
—λὲς κι' ἕνα τριαντάφυλλο, νὰ φίλησα τ' Ἀπρίλη
μοῦ φάνη, ἀγαπημένη μου, καὶ φίλη μου καλή.

Πάτραι. Ι. ΚΑΡΑΜΠΑΛΗΣ

ΑΠΑΤΗ

Σὰν χρύσωσε ὁ ἥλιος τὰ μαλλιά σου
φεύγοντας νὰ κρυφτῆ κατὰ τὸ δεῖλι,
θάρρεψα πὼς κάποιο μικρὸ καντῆλι
φώτισε τὴ στερνὴ γλυκειὰ ματιά σου.
Τὸ βράδυ, ὅταν τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς
ἐφώτισε χλωμὸ τὸ πρόσωπό σου,
πίστεψα πὼς μ' ἀφίνεις πειὰ καὶ πὼς
θὲ νὰ τραβῶ γιὰ πάντα τὸν καϋμό σου.
....Καὶ σὰν ἐπρόβαλ' ἡ χρυσῆ αὐγὴ
κι' ἀπαντηθῆκαν ἥλιος καὶ φεγγάρι
μέσ' στὸ γαλάζιο θόλο ποῦχαν βγεῖ,
θυμήθηκα πὼς κάτι μ' ἔχουν πάρει.
Μὰ (ξάφνου) σ' εἶδα στὴ θερμή μου ἀγκαλιά,
ὁ ἥλιος τότε κρύφτηκε γοργὰ
κι' ὁλόχλωμο γελοῦσε τὸ φεγγάρι....

Θ. Κ. ΑΓΙΟΣΤΡΑΤΙΤΗΣ

ἐπιγραφὴ τοῦ καταστήματος τῶν ἀδελφῶν του Μαίρης καὶ Ἄνας Χόγκαρτ, ἡ ὁποῖες εἶχαν κατάστημα ἑτοίμων παιδικῶν ἐνδυμάτων. Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται στὴν ἐπιγραφή, ὅτι τὰ ἐνδύματα αὐτὰ δίδονται καὶ μὲ δόσεις !

Καὶ ὁ Γκαῖτε ἀκόμα, ὁ μεγάλος Γκαῖτε, ζωγράφιζε ρεκλάμες ! Εἶνε γνωστὸ πὼς ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Φάουστ» ἠσχολεῖτο ἐρασιτεχνικῶς καὶ μὲ τὴ ζωγραφική. Ἔτσι, μιὰ μέρα, τὸν παρακόλεσε ὁ ξενοδόχος Σαίγκοωφ ἀπ' τὴ Λειψία, νὰ τοῦ κάνη τὴν ἐτικέττα γιὰ ἕνα περιφημο κρασί ποὺ πωλοῦσε ἀποκλειστικῶς αὐτός. Ὁ Γκαῖτε προθυμοποιήθηκε νὰ τοῦ τὴ ζωγραφίση κι' ἔτσι τὸ ἰδιόχειρο καλλιτέχνημα τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ ἐστόλιζε τὰ μπουκάλια τοῦ ξενοδόχου ἐπὶ χρόνια.

Ἡ πρωτοτυπότερη ὅμως ρεκλάμα εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποία ἔκανε ἕνας Ἄγγλος ἐργοστασιάρχης σοκολάτας. Κάποιος κακοῦργος ἐπρόκειτο ν' ἀπαγχονισθῆ δημοσίᾳ καὶ τὴν παραμονὴ τῆς ἐκτελέσεώς του δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἐργοστασιάρχου. Ὁ ἐργοστασιάρχης ἔκαμε τὴν πρότασί του στὸ μελλοθάνατο, ἔκλεισε μαζύ του μιὰ ὡρισμένη συμφωνία καὶ τοῦ παρέδωσε ἕνα τσὲκ πεντακοσίων λιρῶν, πληρωτέων στοὺς κληρονόμους του. Τὴν ἑπομένη, τὴν ὥρα ποὺ ὁ κατάδικος ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα, πρὶν τοῦ περάσουν τὴν θηλειὰ στὸ λαιμό, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ φώναξε μὲ δυνατὴ φωνὴ στὶς χιλιάδες τοῦ πλήθους :

«— Ἀκοῦστε ὅλοι, κύριοι καὶ κυρίες ! Πρὶν πεθάνω, θέλω νὰ διακηρύξω γιὰ τελευταία φορά, ὅτι ἡ καλύτερη σοκολάτα εἶνε τοῦ ἐργοστασίου Οὐίλλιαμς» !...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΑΣΤΕΙΑ

Τὰ εἴδη τῶν φιλημάτων. Μιὰ περίεργη στατιστική. Ἡ κουταμάρες τοῦ Ἀντώνη. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ παπᾶς. Ἕνας ἡρωϊκὸς συνταγματάρχης. Πῶς τιμωροῦνται οἱ ἀδιέρθωτοι μπεκρῆδες. Τί τραβᾶνε τὰ γεροντοπαλλήκαρα στὴν Κορέα.

Ξέρετε πόσα εἴδη φιλημάτων ὑπάρχουν ;

Τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ τὴ δώση ἕνας Ἄγγλος μανιώδης ἀναγνώστης μυθιστορημάτων.

Ὁ θαυμάσιος αὐτὸς χασομέρης εἶχε τὴν ὑπομονὴ ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια ν' ἀνασκαλέψη ἐπίτηδες ὅλα τὰ ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ μυθιστορήματα καὶ νὰ μαζέψη ὅλα τὰ ἐπίθετα, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ φαντασία τῶν μυθιστοριογράφων ἐκόσμησε τὴ λέξι «φίλημα».

Ἰδοὺ λοιπὸν μερικὰ ἀπ' τὰ ἐπίθετα αὐτά :

Φιλὶ ψυχρό, θερμό, παγερό, φλογισμένο, δροσερό, ἐρωτικό, ἀδιάφορο, μοσχοβολημένο, λουλουδένιο, εὐλογημένο !

Φιλὶ δακρύβρεκτο, παθητικό, παρατεταμένο, ἁπαλό, παχύ, σκαστό, μεθυστικό, ἡδονικό, τρυφερό, γαργαλιστικό, ἐγκάρδιο, εὐλαβητικό, μακρόσυρτο !

Θέλετε καὶ συνέχεια ; Ἰδού :

Φιλὶ εἰλικρινές, φρέσκο, πυρακτωμένο, ἀτέλειωτο, λυπημένο, σατανικό, ἁγνό, εὐτυχισμένο, ὑποκριτικό, ἤρεμο, παρθενικό, ἠχηρό, οὐράνιο, σπαρακτικό, ἄψυχο, βλακῶδες, χαϊδευτικό, ἀνήσυχο, πονετικό, ζωογόνο, ἐνοχλητικό, ἠλεκτρικό, βιαστικό, τρεμουλιαστό, ἐκστατικό, στενεμένο, πιστό, ναρκωτικό, ἐγωϊστικό, πελώριο, ρουφηχτό, γλυκό, ἔντρομο, βάναυσο, ἀνάερο, ἀγγελικό, ξελιγωτικὸ καὶ.... δὲ συμμαζεύεται !

* * *

Ὁ παπᾶς ἑνὸς χωριοῦ, θέλοντας κάποτε νὰ κάνη ἠθικὴ διδασκαλία σὲ μιὰ παρέα συχωριανῶν του, ρώτησε ἕναν ἀπ' αὐτούς :

— Γιὰ πές μου ἐπί, Ἀντώνη, εἶσαι χριστιανός;

— Δὲν ξέρω, δέσποτά μου, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Πῶς ; Δὲν ξέρεις τί εἶσαι ; Τί εἶνε ὁ πατέρας σου ;

— Αὐτὸς λέει πὼς εἶνε ταβερνιάρης, μὰ ἡ μάνα μου τὸν φωνάζει «κρασοπατέρα» !

— Καϋμένε Ἀντώνη ! Σκέψου λιγάκι καὶ πές μου τί εἶσαι ;

— Εἶμαι... Εἶμαι σκοτισμένος, μὲ τὸ συμπάθειο, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς χωρικός.

— Ὄχι, δὲν εἶσαι σκοτισμένος. Εἶσαι λιγάκι κουτός, εἶπε ὁ παπᾶς.

— Ὅσο γι' αὐτό, κάνεις λάθος, δέσποτά μου. Ἴσα—ἴσα μάλιστα λένε πὼς εἶμαι ὁ πιὸ ἔξυπνος γυιὸς τοῦ πατέρα μου.

— Καὶ πόσα ἀδέρφια εἶστε ;

— Ὅσα κουτάλια ἔχουμε, ἀπάντησε ὁ χωρικὸς ποὺ δὲν ἦταν καθόλου κουτός.

— Δηλαδή ; Πόσα κουτάλια ἔχετε ;

— Ὁ καθένας τὸ δικό του, παπᾶ μου...

Λένε, ὅτι ὁ παπᾶς, ὕστερα ἀπ' τὴν τελευταία αὐτὴ ἀπάντησι τοῦ πονηροῦ χωριάτη, μετροῦσε γιὰ πολλὴν ὥρα τὰ δάχτυλά του, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ μάθη πόσα ἀδέρφια εἶχε ὁ Ἀντώνης...

* * *

Κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸ πόλεμο, ὁ Γάλλος συνταγματάρχης κόμης Γκραμμὸν ἔχασε στὴν τρομερὴ μάχη τοῦ Ρεῖσσόφφεν τὸ δεξί του χέρι, ὑπὸ τὶς ἑξῆς περιστάσεις :

Ὁ γενναῖος συνταγματάρχης ἐπολεμοῦσε, ἀκάλυπτος ἐντελῶς, στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός, ὅταν ἔξαφνα μιὰ βόμβα τοῦ ἔκοψε τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ πέταξε μακρυά.

Ὁ ὑπασπιστής του τότε ἔτρεξε ἔντρομος καὶ τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ τοῦ παράσχη τὶς πρῶτες βοήθειες. Ἀλλ' ὁ κόμης, χωρὶς νὰ χάση τὴν ἀταραξία του, τοῦ εἶπε :

— Ἄφησέ με ἐμένα, φίλε μου, καὶ πήγαινε νὰ πάρης τὰ δαχτυλίδια ἀπ' τὸ χέρι μου ποὺ κόπηκε. Φέρε μοῦ τα γρήγορα. Δὲν θέλω νὰ τὰ χάσω, γιατὶ εἶνε οἰκογενειακά μου κειμήλια !....

* * *

Στὸ Λόνδρεν τῆς Πρωσσίας, κάθε χρόνο ἡ ἀστυνομία δημοσιεύει ἐπίσημο κατάλογο τῶν.... ἀδορθώτων μεθύσων. Οἱ ταβερνιάρηδες λοιπὸν ποὺ θὰ συλληφθοῦν νὰ δίνουν κρασὶ στοὺς σημαδεμένους αὐτοὺς μπεκρῆδες, πληρώνουν βαρύτατο πρόστιμο.

* * *

Στὴν Κορέα, τὰ.... γεροντοπαλλήκαρα, ἀκόμα κι' ὅταν εἶνε ἑκατὸ χρόνων, θεωροῦνται πάντοτε παιδιά. Ἔτσι, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν ἡλικία τους, κατέχουν θέσι ὑποδεέστερη μπροστὰ στοὺς ἄλλους ἄνδρες κι' ἕνας νεαρὸς παντρεμένος μπορεῖ περίφημα νὰ τραβήξη τὸ αὐτὶ ἑνὸς γεροντοπαλλήκαρου καὶ νὰ τοῦ δώση διάφορες συμβουλές, σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ... νηπίου !...